

Leerrede over Openbaring 3: 20 uitgesproken op Woensdagavond 27-9-1950 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 139: 1 en 2

Lezen - Openbaring 3

Voorrede.

In de Handelingen der Apostelen lezen wij een zeer opmerkelijke geschiedenis. Petrus was te Joppe, in het huis van Simon de lederbereider, die zijn huis bij de zee had. Toen hij op het dak was om te bidden, zag hij in een vertrekking van zinnen een gezicht, namelijk een vat dat tot hem afdaalde, gelijk een groot linnen laken, met daarop al het gedierte der aarde.

Hij hoorde een stem, die tot hem zei: "Sta op, Petrus, slacht en eet." Hierop zei Petrus: "Geenszins, Heere! want ik heb nooit gegeten iets, dat gemeen of onrein was." Dat herhaalde zich tot drie keer toe, en telkens was daarop het woord van God: "Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken." Daarna zei de Geest tot hem, dat er drie mannen waren gekomen die hem zochten, en dat hij met hen moest gaan, niet twijfelende, want dat Hij Zelf hen gezonden had.

Er waren dan tot hem gekomen knechten van een Romeinse, dus heidense, hoofdman, genaamd Cornelius, die zeiden dat hij in een gezicht een engel gezien had, die hem gezegd had dat hij boden moest zenden naar Joppe om Petrus te zijnen huize te ontbieden, en dat hij dan van hem woorden der zaligheid zou horen.

Wellicht zouden wij zeggen: "Het is toch veel eenvoudiger, dat een engel, een hemelheraut, die God van nabij kent, rechtstreeks woorden van zaligheid had gesproken. Christus is toch ook der engelen Heer en Hoofd! Immers, zij hadden vanaf het begin van hun aanzijn God verheerlijkt in de heerlijkheid van Zijn Wezen, maar toen zich openbaarde van Zijn werken in het zenden van Zijn Zoon, verlieten zij hun woonstede en hoe hebben zij toen in Bethlehems velden niet het gezang aangeheven: "Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen!" Dus bij de engelen was er wel kennis om die mensen woorden van zaligheid te doen horen. Maar nu moeten er mannen naar Joppe om Petrus te halen, en die moet dan naar Cornelius om woorden van zaligheid te spreken!"

Nochtans is het zó de lieve wil van God. Hij wil Zich bedienen van gevallen mensen, die Hij daartoe verlicht en bearbeit door Zijn Geest en genade schenkt om hen te gebruiken tot bekering. God kan en had het wel door engelen kunnen doen, maar alzó is het Zijn lieve wil.

Als Petrus daar komt, dan horen wij Cornelius zeggen: "Wij zijn dan allen nu hier tegenwoordig voor God, om te horen al hetgeen u van God bevolen is." Wat sluit dat in? Dat die engelenboodschap zó'n beslag op die man gelegd heeft, dat hij van zijn maagschap en bijzonderste vrienden samengeroepen heeft, want God had hun wat te zeggen. Daarom waren zij nu als in Zijn tegenwoordigheid bijeen. Niet om te horen of Petrus een mooie rede hield, of dat hij hun veel of weinig te zeggen had, maar om te horen wat God hun te zeggen had. God wilde hun woorden van zaligheid laten horen.

Het is wel zeer opmerkelijk. Immers, Cornelius was een heiden. Wij worden krachtens doop en belijdenis christenen genaamd, maar hoe is het als wij ons schikken rondom Zijn Woord? Is dat, om te horen wat God ons te zeggen heeft en dat wij, als in Zijn tegenwoordigheid zijn? Hij wil met ons komen spreken. Hoe is dat onder ons? Laten wij de boel eens nakijken, want met godsdienst komen wij niet van onze plaats. Dat kan wel geschieden door het spreken van God. Want Hij kan niet alleen doordringen tot ons verstand, maar ook tot ons hart. Hij kan ons hart wel schikken, richten en vormen naar Zijn wil, opdat het ons zou zijn tot eeuwig heil, tot zaligheid.

Het is dan ook een hoogst ernstige zaak om te verkeren onder het Woord van God. Hij wil met ons spreken, want Hij heeft een genadeverbond opgericht in Zijn Zoon. Hij wil zaligmaken, Hij wil ons hier vormen tot het hemellevens, om bij Hem te kunnen zijn: zódanig heeft Hij Zich geopenbaard.

Zijn dat geringe zaken? Neen toch? Als wij daarbij komen, dan legt het op ons een zeer grote ernst en verantwoordelijkheid: wat doe ik er mee? Hoe sta ik daar tegenover? Want -- of wij het wel of niet aanmerken, dat, als wij onder het Woord verkeren, wij als in de tegenwoordigheid Gods zijn en Hij ons wat te zeggen heeft -- de waarheid is, dat er niets voor Zijn alwetendheid bedekt of verborgen is. Hij doorziet ons als dun glas, Hij proeft de nieren en éénmaal komen wij in het gericht Gods en zullen wij rekenschap moeten afleggen. Dat zal in het bijzonder gaan over: wát wij met Zijn Woord hebben gedaan! Hebben wij het ter harte genomen?

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in het twintigste vers uit het ons zo-even gelezen 3e hoofdstuk van de Openbaring van Johannes, waar Gods Woord aldus luidt:

Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.

Leerrede.

Dat ik over deze tekst wens te spreken, komt doordat het mij vanavond aanpakte, dat er onder ons zo weinig geest en leven is. Toen ik mij daaronder tot God uitstreckte was dit Zijn antwoord: "Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop", alsof Zijn woord was: "Dat ligt niet aan Mij!" Dat geef ik dus maar door en doe u als Zijn woord horen, dat Hij u te kennen wil geven, dat het niet aan Hem ligt. Dan ligt het aan ons, dat kàn niet anders.

Hoe menigmaal heeft Hij niet onder ons Zijn gunst betoond, en van de werken van Zijn genade en almacht openbaar gebracht. Ook in daden bewezen onder ons te willen zijn en werken -- ik zie de breuk en het oordeel dat er ligt niet over het hoofd -- zodat er onder ons tijden geweest zijn, dat Hij in daden en in vrucht bewees als Zijn thuis onder ons te willen hebben. Doch hoe stil is nu alles! Of er moeten er onder ons zijn, waar het één en ander wel kan zijn, maar het voor zichzelf houden; dat ik het niet mag weten. Maar dit weet ik wel, dat Jezus' woord aan ons, als gemeenschap is, dat Hij nog aan de deur staat en klopt.

Hij wilde zelfs nog bij deze gemeente der Laodicensen aan de deur staan. Daarbij moeten wij eens bedenken welk een gemeente dat was. De voorganger was iemand waarvan wij lezen, dat Christus hem in Zijn rechterhand had, als een ster. En als Christus iemand vast heeft, dan kan zo iemand noch naar links noch naar rechts. Want Christus doet met hem. Zo had deze gemeente te Laodicéa een dienaar die Christus stevig vast had, gelijk ook de andere voorgangers van die zeven gemeenten.

Immers, in het eerste hoofdstuk staat, dat Christus zeven sterren in Zijn rechterhand had. Christus wilde onder hen wandelen, want die zeven gemeenten worden in beeld voorgesteld als zeven gouden kandelaren, licht gevend in deze wereld. Dáár wilde Hij onder zijn, gelijk Hij zegt: "Die de zeven sterren in Zijn rechterhand houdt, Die in het midden der zeven kandelaren wandelt." Ook hebben wij, uit het ons zoëven voorgelezen hoofdstuk, gehoord, hoe die gemeente te Laodicéa was: ze hadden toch zo'n áárdige voorganger, een lieve man en dit echt, en dát echt.

Maar zij gaven er geen acht op dat Christus hem als in Zijn rechterhand had, zodat hij rechtstreeks Zijn Woord tot hen sprak.

Zij waren: "Rijk en verrijkt", en konden het als gemeente nogal aardig met elkander en met hun voorganger stellen. Zij hadden: "Geens dings gebrek."

Maar Christus maant hen aan, dat zij eens bij Hem zouden komen. Hij zoekt hun kooplust op te wekken, zeggend: "Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt."

Nadat Christus hun staat bloot gelegd heeft, dan zegt Hij (als er soms waren die bekennen moesten: "Wij hebben wel reden gegeven dat Christus geheel weg gaat, dat Hij nooit meer naar ons omkijkt): "Zie, -- Hij wil zeggen: geef er eens acht op! -- Ik sta aan de deur." Het is toch wat, Hij, Die op Zijn klederen en op Zijn dijen geschreven heeft: "Koning der koningen en Heere der heren", staat buiten de deur! Loopt Hij heen? Zegt Hij: "Ik wil geen bedelaar zijn?" Neen, want als Christus dat doet, dan moet men verdrinken, omkomen, dan gaat men eeuwig te gronde!

Hoewel het met groot leedwezen is dat Hij buiten de deur gehouden wordt, Hij blijft nochtans staan. Alleen staan? Neen, Hij is ook aan het kloppen! Men klopt bij iemand die slaapt, of men roept iemand om gehoor te krijgen. Zo zijn hier in die gemeente mensen, die in hun zonden slapen, die slapen in hun vermeende rijkdom, in: "Geens dings gebrek", te hebben. Nu is Christus aan het kloppen om hen eens wakker te krijgen in hun zonden, in hun vleeselijke gerustheid, in hun vermeningen.

Hóé is het in ulieder hart? Ik ben geen hartekenner. Ik spreek maar, hoe Jezus hier staat en pas dat toe. Want Hij, Die gisteren en heden Dezelfde is en in der eeuwigheid, Hij bedoelt ons eeuwig heil, onze zaligheid. Hij staat ook bij ons aan de deur van ons hart en klopt ook bij ons aan. Want het is Christus' bedoeling, dat wij eens volle aandacht gaan besteden aan Zijn Persoon en aan Zijn "buitenstaan". Want, bedenkt eens: Hij is de Weg, Hij is de Waarheid en Hij is het Leven. Nadat Hij tot Martha gezegd had: "Uw broeder zal wederopstaan", en zij tot Hem gezegd had: "Ik weet dat hij opstaan zal in de opstanding ten laatsten dage", sprak Hij: "Ik ben de Opstanding en het Leven." Nu staat Hij, Die de Opstanding en het Leven is, buiten de deur. Met welk gevolg? Dat wij in de dood besloten zitten, in een staat van algehele onmacht, doordat Christus buiten staat. Zo moeten wij dan de dood en onze onmacht ervaren: ik zit zoals ik zit.

Is het nodig dat wij zo blijven zitten? Het is ernstig dat wij zo zitten, maar is dat de wil des Konings? Waartoe heeft Hij Zich met ons vereenzelvigd, in aanneming van ons vlees en onze natuur uit de maagd Maria? Waartoe is Hij de broederen in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde? Toch hiertoe: om te kunnen dienen! En wel, diegenen, die nodig hebben gediend te worden. Daartoe is het toch? Nu zijn er in die gemeente die Hem nodig hebben en die wil Christus wakker maken. Hij staat aan de deur en klopt!

In deze tekstwoorden vinden wij onderscheidenlijk, in zulk een helderheid, van Christus en van Zijn werk, dat daarover geen misverstand kan ontstaan, tenzij wij moedwillig hiervoor ogen en oren sluiten, waardoor wij niet zien en niet horen.

Allereerst spreekt Hij, dat Hij aan de deur staat. Ik zal zo kort mogelijk zijn, laten wij dan alleen hierbij een ogenblik stilstaan, dat Hij bij ons aan de deur staat en klopt door de verkondiging van het heilig Evangelie. Ik weet wel, dat Christus ook op andere wijzen klopt, maar laten wij nu alleen onze aandacht erbij bepalen zoals wij hier op het ogenblik zijn neergezeten. Dan komt Christus tot ons door Zijn Woord. Cornelius zei: "Wij zijn dan allen nu hier tegenwoordig voor God", en hij wist dat Petrus hun woorden van zaligheid zou doen horen. Zo komt Christus ook tot ons door de verkondiging van het heilig Evangelie. Daartoe staat Hij te kloppen en wil ons wakker maken in onze zonde, in onze vleeselijke gerustheid. Laten wij het aldus uitdrukken: wakker maken onder onze zorgeloosheid waarin wij ons eeuwig heil niet op het oog hebben,

doch dat als een bijzaak aanmerken. Zelfs nog wel in rechtzinnige bewoordingen, van: "Mocht de hemel er eens aan te pas komen", en gelijktijdig doorgaan in onze zonde en met het buiten Hem te kunnen stellen! Dat is ernstig! Want wij komen straks in het gericht van God, en dan zullen de boeken geopend worden, waaronder ook zal zijn het boek des Evangelies, waarmede Hij tot ons gekomen is.

Gijlieden hoort mijn stem; ik spreek en zoek door mijn stem en door mijn woorden de gedachten van mijn hart te vertolken en u daarvan bij te brengen. Hier wordt bedoeld met: "Ik sta", en: "Ik klop", en: "Indien iemand Mijn stem zal horen", dat wij de reine oogmerken van Christus gaan verstaan, namelijk dat Hij aan de deur van ons hart staat en klopt, opdat wij eens Zijn reine redenen zouden verstaan.

Want het kan zijn, dat Christus door het Evangelie aan de deur van ons hart staat te kloppen, gelijk Hij het nu doet door de verkondiging van het Evangelie, maar dat wij er niet eens op letten. Werkelijk niet! Dat wij er geen acht op slaan, omdat wij met onze gedachten en met ons hart met andere dingen bezig zijn. Hetzij dat wij vastzitten op de één of andere stelling die wij zelf hebben gemaakt, of die satan ons heeft gebrouwen, bijvoorbeeld in deze zin: "Hoe zit ik hier! Ik zou best eens willen, dat er in mijn toestand gesproken werd."

Is de leer van het Evangelie daartoe: "Er wordt toch zo ècht in mijn toestand gesproken?" Ja, het kan zelfs wel zijn, dat er in onze toestand gesproken wordt, maar dat wij Jezus' stem niet eens horen; dat wij niet eens verstaan wat Hij bedoelt. Waarom niet? Omdat wij zèlf de toepassing maken. Zo kan het gebeuren dat twee mensen hetzelfde horen, maar verschillend opmerken en er een verschillende kant mee opgaan. Hoe komt dat? Omdat men dan zèlf aan het woord is waardoor men niet verstaat de oogmerken van Hem, Die in helderheid, in klaarheid met ons spreekt. Men zelf met dingen zit en hetgeen gezegd wordt, daarmede in vergelijking en toepassing zoekt te brengen.

Wat is Christus' oogmerk met Zijn kloppen? Hij wil ons aan het verstand brengen wie Hij is en wat Zijn werk is. Iemand die het kloppen van Jezus ter harte neemt, zal het ook gaan verstaan.

Want als men acht gaat geven dat Christus, die edele, heerlijke Persoon, de Schoonste aller mensenkinderen buiten de deur van ons hart staat te kloppen, dat Hij ons bedoelt (dus niet, dat is voor die en die, maar dat het Woord persoonlijk tot ons gericht is), en wij mensen zijn die in onze zonden zitten, in een staat van oordeel en vloek, buiten God en Zijn genade zijn, en dat er in ons hart allerhande verderf zit, ja dat er (laten wij het ronduit zeggen) de troon van satan staat, dat hij regeert en wij díé tegenstelling gaan opmerken, dan kunnen wij onder onze zonden en ellende wat gaan verstaan van Zijn beminnelijkheid. Hij is toch zo'n beminnelijk Persoon!

Wij, in onze zonden en in ons verderf, kijken van nature niet naar God om, maar Hij loopt ons na en staat te kloppen aan de deur van ons hart. Hij vraagt gehoor! Welk een dierbaar Persoon is Hij. Hij, aan Wie God al het oordeel heeft overgegeven, Die de Knecht van God is, en de Getuige der volken, Die een volk roept dat Hem niet kende, en die Hij niet kende, omdat zij in hun zonden zijn. Christus wil zondaren kennen en dienen, maar zij - levend in de wereld - hebben er geen behoefte aan dat Hij hen kent en dient, noch om Hem te kennen. Nochtans staat daarvan: "Die zullen tot U lopen."

Dan moet dat een oorzaak, een reden hebben. Waarom tot Hem lopen? Dat geschiedt als wij, in de eerste plaats, Zijn liefde, Zijn beminnelijkheid gaan verstaan, waardoor het hart ingepakt wordt, en wel zó, dat er ook openbaar komt van Zijn gepastheid: wij in onze zonden, daar kan Hij ons uithalen. Wij in het oordeel, dat heeft Hij uitgebracht tot overwinning; wij verdwaasde stervelingen, die geen verstand hebben, maar Hij is de Profeet en Leraar, de Wijsheid Zelf om ons te leren.

Wij kunnen onszelf niet van onze zonden àfhelpen, maar Hij, de Bedienaar des heiligdoms, de ware Hogepriester naar de ordening van Melchizédek kan het wèl. Een wonderlijke Priester is Hij, Die tegelijk altaar, offeraar en offerande is. Welk een gepastheid in Zijn Persoon!

Daaruit kan ook Zijn noodzakelijkheid voor de dag komen, want, als ik die beminnelijke en gepaste Middelaar niet tot mijn deel krijg, dan moet ik de eeuwige dood sterven!

Dat alles komt door het kloppen van Jezus en doordat wij acht gaan slaan op Zijn stem. Ja, laat ik er dit nog bijvoegen, dat die Koning veel meer ijver heeft tot ons heil, dan wij. Hij wil zó kloppen en spreken, dat wij Zijn ijver tot onze zaligheid gaan verstaan. Christus verliet - om ons te kunnen zaligen - rijk en troon, en wierp Zich in onze ellende, onderwierp Zich de rechten Zijns Vaders, liet Zich dood haten door de hel, om ons te kunnen zaligen. Ons wordt gevraagd, dat ellendige "eigen" los te laten, dat ons de dood bezorgt, evenals de wereld, die niets anders is dan een schoonschijnende maar wormstekige appel, een wereld die van buiten schoon schijnt, maar als men er nader kennis van neemt niets anders dan ellende oplevert. Hij wil hebben, dat wij satan geen gehoor geven, maar Hem. Hij verliet rijk en troon, dat deed Hij uit liefde en wierp Zich zo in onze staat.

Het is de bedoeling, dat wij datgene gaan loslaten, waarin wij te gronde moeten gaan en ons eens vrijelijk in Zijn armen werpen. Ik weet wel, dat wij door Adams' val zo verduisterd en verblind zijn, dat wij vol met wangedachten zitten, zoals: "Ik heb te lang gezondigd", "Ik heb te zwaar gezondigd", en: "Was ik maar als die." Maar de Koning staat te kloppen, opdat wij Zijn stem zouden horen, dat, al hadden wij al de zonden van Adams nakroost saâmgebonden, wij dan nòg aan Christus' Middelaarshart terecht kunnen! Ja, al hadden wij met alle boeleerders geboeleerd, er bij Hèm ruimte in overvloed is; er bij Hem geen krimp is, want Zijn bloed wist al die zonden uit.

Hij wil dus in de eerste plaats, dat wij eens acht op Hem geven. Toe, laat dan eens bijzaak worden: "Vandaag ben ik zus, en morgen zó", enz. Al waren wij nòg zo "lief" gesteld, zodat wij psalmen konden zingen, de één voor en de andere na, dan zijn wij in Adam nòg in een verdoemelijke staat, daar is niets aan te doen. Onze staat deugt niet. Al hebben wij nòg zulke "zalige" dagen, dan is het nog nèt zo, als toen wij ons voor God en mensen schaamden en de zakdoek voor de mond hielden om de lasteringen niet naar buiten te laten komen. Het één is wel te verkiezen boven het andere, máár: staat is staat. Een schip met een slechte bodem, is in de haven net zo slecht als buiten op de zee. Slecht is slecht. Dus als het ons nogal "zalig" is, zodat wij zeggen: "Het gaat nogal", dan is de grond nog even verdorven. Het is een jammerstaat waar wij ons in bevinden. Maar die lieve Koning wil hebben, dat wij daar niet in blijven. Hij wil ons dienen, want Hij is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen. Het is toch wat, hè: dienen!

Nu komen wij tot de vierde zaak, en dat is: "En de deur opendoen." Wat is dat? Wij hebben ons, in onze val in Adam, geheel van God afgewend, Hem de rug toegekeerd en zijn in een staat gekomen van: ons zelf te helpen, ons zelf te dienen, zèlf alles te regelen. Op ieder mens is wel van toepassing, dat wij vol zitten met eigen hulp. In de verwaandheid en in de vermening waarin wij zijn, en onder de macht en heerschappij van satan, houden wij de deur van ons hart gesloten. De deur opendoen, betekent: terugkeer tot God in onvoorwaardelijke overgave: "Grote God, hier ben ik, doe Gij maar met mij zoals het goed is in Uw ogen." In oude tijden was het zo, dat, als er een stad belegerd werd, dan ging men tot de stadspoort en sommeerde tot algehele overgave. Dàt was wat! Het werd nog eens herhaald en wederkerig werden er allerlei voorstellen gedaan en voorwaarden bedongen. Wordt men het ten slotte met elkaar eens, dan gaf men de sleutels van de stad af als teken van overgave.

Met Christus is het zó gesteld, dat Hij de heerschappij opvraagt voor Zichzelf en voor Zijn Vader, want wij zijn Gods schepselen. Hij wil hebben dat wij geen eigen baas meer zijn, maar dat wij ons onvoorwaardelijk onderwerpen en overgeven en God en Christus laten heersen. Dan denken wij, dat God ons zal verdoemen, want Christus stellen wij ons dikwijls voor als een groot Rechter!

Immers, Hij is de Knecht van Zijn Vader, en dat het dan zal zijn: "Slaat ze hier voor Mij dood, die niet hebben gewild, dat Ik over hen Koning zou zijn."

Dáárom staat Hij te kloppen en dient Zich aan in Zijn beminnelijkheid, in Zijn gepastheid, in Zijn noodzakelijkheid, opdat er bij ons voor de dag zou komen, dat het niet doenlijk is om in zó'n staat te blijven! Want de liefde, waarin Hij tot ons komt, die kunnen wij niet langer weerstaan en wij kunnen haar niet langer tegenwerken. Gij zult zeggen: "Ja, máár, man, man, man, het is toch wat! Want, kijk eens, er staat: "God is Rechter. Sela." Dat is dan een vallen in de handen van God!" Inderdaad, dat is het. Máár, wat is ons leven, nadat wij in Adams val God de rug hebben toegekeerd, dus buiten God zijn, en bij satan onder dak zijn? Wàt ons leven is? Is het niet ellendig?

Rust, noch vrede wordt gevonden,
om mijn zonden,
in mijn beend'ren, dag of nacht.

En wie is God, onze Rechter, waar wij zo tegenaan kijken? Hij is zó'n Majesteit, dat Hij ons moest verdoemen (dat brengen onze zonden met zich mee), maar Hij is ook de Auteur, de Uitdenker van het heilswerk. Hij heeft Zijn Zoon gegeven! Zó lief had Hij de wereld, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet zou verderven, maar het eeuwige leven zou hebben!

Als wij daar komen, dan is die hoge Majesteit Gods zo'n dierbaar Wezen aller wezens, en is dat onkreukbare recht zelfs een eeuwige prediking van de reinheid van Gods Wezen en van Zijn eeuwige liefde. God is niet de oorzaak van onze ondergang, maar dat zijn de zonden! Dáárdoor gaan wij ten onder. God kan er niet mee delen, want Hij zegt dat gerechtigheid en gericht de vastigheid van Zijn troon zijn. Dan is dat gelukkig het enige wat staande blijft. Zijn er schuldigen? Dan kunnen zij dáár terecht! God verandert niet! Wij kunnen er dus niet terecht met een vroom gezicht noch met een emmer vol tranen. Onze tranen zijn ook verdoemelijk voor God. Daarom is de prediking van Christus, dat wij eens acht zouden gaan geven, wie God is. Hem zouden gaan aanmerken zoals Hij God is, het dierbaarste Wezen aller wezens, en onszelf en de wereld gaan afvallen.

Als wij afgetrokken worden van alles wat geen God en Jezus is, en die reine deugden van God eens gaan uitblinken -- de deugd van Zijn rechtvaardigheid, van Zijn heiligheid, net zo goed als van Zijn barmhartigheid, van Zijn goedertierenheid en van Zijn genade -- dan is er geen houden meer aan! Dan komen wij vanzelf wel over de brug, om de deur open te doen. Werkelijk!

Gij moogt zeggen: "Ja, maar, ik heb wel eens van het volk gehoord dat zij, toen het voorbij was, zeiden dat het vlees aan de posten was blijven hangen." Van mijzelf kan ik dat ook wel zeggen. Maar hoe kwam dat? Van mijn tegenstand! Men spreekt wel eens van een diepe weg; hoe komt dat? Doordat wij zulke tegenstanders zijn. Dat zit niet in God of Zijn werk, maar wij vertrouwen God en Zijn werk niet.

Zodra satan met iets komt aandragen, geloven wij het zó, en zitten dan bij de pakken neer. Doch welk een werk is het niet, eer Christus bij ons oor en hart heeft ingepakt en wij Hem geloof geven: "Ik heb de eeuwige dood verdiend; doe Gij maar met mij zoals het goed is in Uw ogen?"

En, als er die onvoorwaardelijke overgave is -- Gij moet maar met mij doen; Gij zijt eeuwig recht, ik ben eeuwig schuldig -- waartoe is dat? Dan zegt Hij: "Ik zal tot hem inkomen." Hij zegt niet: "Dan zal ik hem verdoemen." Kùn je begrijpen!! Dan wil Hij tot ons inkomen. Christus wil gewillige onderdanen hebben. Niet gedwongen, maar vrijwilligers, gelijk er van staat en de kerk er ook van zingt: "Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkraft." Geen leven in onszelf, geen leven buiten God en buiten Christus, maar: "Doe Gij maar met mij."

Waar God in recht heerst en ons afsnijdt in Adam, daar gaat alles - waardoor de boel bij ons nog gesloten bleef - eraan. Daar is een mens die niet meer op God tegen heeft. De deur open! Waartoe? Opdat Christus intrek komt nemen. Hoe?

Hij neemt in het hart des zondaars intrek door een waar geloof. Al heeft satan ons soms jaren gepredikt: "Mens, als je onder God komt, dan is het voor eeuwig kwijt. Dat zul je zien!" -- dat geloven wij dan zelf ook nog -- maar, waar God in recht heerst, al juichten de duivelen over hun prooi, zeggend: "Haha, wij hebben hem", maar, de Koning zal daar bewijzen en bevestigen: "De poorten der hel zullen Mijn gemeente niet overweldigen."

God doet een afgesneden zaak op aarde. Waartoe is dat? Christus moet de eerste plaats hebben en dat geschiedt onder de rechten van Gods Majesteit. De kerk belijdt: "HEERE, onze God! andere heren, behalve Gij, hebben over ons geheerst; - die regeerden over ons hart, die waren baas - doch door U alleen gedenken wij Uws Naams." Dus door Hem alleen. Zijn heerschappij doet de boel vallen. "Dood zijnde zullen zij niet weder leven; overleden zijnde zullen zij niet opstaan; daarom hebt Gij hen bezocht, en hebt hen verdelgd, en Gij hebt al hun gedachtenis doen vergaan." Dat is het gezag en de heerschappij van God. Daardoor valt alles en dan is Christus Heer en Meester.

Hij bevestigt, dat Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid het fundament is, de saffierstenen waar wij op gegrondvest worden, en wil door het geloof in ons hart wonen, er intrek nemen. Dat is toch wat! Waar eerst de zonde woonde en satan regeerde, daar gaat Christus wonen. En als Hij in ons hart intrek neemt, dan brengt Hij al Zijn heilsverdiensten mee, volkomen zaligheid! Zó is Christus!

Dat wordt genoemd: "En Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij." Dat zegt ons, dat Christus met ons wil omgaan in de zoetste gemeenschap. Hij met ons, en wij met Hem.

Het hemelleven zelf, wordt ons voorgesteld met: aan te zitten aan de dis met Abraham, Izak en Jakob. Daaronder wordt verstaan de hartelijkste gemeenschap en éénheid. Paulus sprekend over die eenheid, drukt zich als volgt uit: "Wij hebben de zin van Christus."

Christus vereenzelvigd Zich zó met ons door het geloof, dat het is: "Wij in Hem, en Hij in ons." Dus onze armoede is de Zijne en Zijn rijkdom is de onze. Luther noemt het, dat het een omruilen is. Hij is het leven, waarlijk alles, volkomen alles.

Hij wil dus Heer en Meester zijn, in ons hart wonen, er bij ons inkomen. Bedenkt dat eens: volkomen heerschappij voeren. Niet eens voor die gelegenheid van overgang en bekering! Neen, zó niet. Hij komt telkens weer, of wij de deur voor Hem willen opendoen en Hem willen in- en uitlaten. Hij vraagt van ons steeds een open hart om er te regeren, om bij ons in en uit te mogen gaan, zowel met Zijn weldaden, heilsverdiensten als met Zijn kruis.

Met Zijn kruis? Ja zeker! Hij wil Heer en Meester zijn. Want Hij wil niet alleen Zijn heilsverdiensten ons deelachtig maken, maar ook Zijn kruis aan ons vermaken. Hij wil ons alles vermaken en geven wat goed is. Dat alles, om er samen mee te delen in de hartelijkste gemeenschap. Waartoe met het kruis? Hiertoe: Zijn woord is ook, dat het niet past dat een discipel staat boven zijn meester. Hij zegt: "Een iegelijk volmaakt discipel zal zijn gelijk zijn meester."

Hij wil ons gelijkvormigheid leren en daartoe komt Hij bij ons in huis met Zijn kruis. Maar nu moeten wij steeds in het oog houden wat hier staat: "Dan zal Ik tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij." Want het is zoet wanneer Christus, als Overwinnaar over dood, graf en hel, door het geloof intrek neemt in ons hart, maar het wordt veel zoeter wanneer Hij bij ons intrek gaat nemen met Zijn kruis en met de weg waarin Hij alles heeft verdiend en verworven. Want dan pas komen wij er eens goed achter, welk een liefde Christus had, daar Hij de dood is ingegaan om ons het leven te geven en Zich alle lijden getroostte om ons als aan Zijn boezem te koesteren. Zó is Hij.

Het kruis is waarlijk geen zaak van vreugde, dat is waar. Maar weten wij wat goed voor ons is? Ik niet. Doch, wij kunnen beter gemeenschap met Christus in Zijn lijden hebben, dan dat wij dor en droog over de aarde moeten gaan. Want als wij met Hem gemeenschap hebben in het kruis en in het lijden, dan maakt Hij het kruis toch zo zoet!

Want Hij suikert het met Zijn goddelijke liefde, en er groeien aan het kruis zulke heerlijke vruchten.

Er ligt een leven achter me van allerhande kruis en bitterheid. Maar telkens heeft de Koning aan Mij gevraagd, of ik met Hem wilde delen en of ik er in wilde toestemmen dat Hij Heer en Meester over mij was, en recht op mij had. Het is wel schandelijk, maar ik ben altijd een tegenstander geweest van kruis en lijden. Maar de Koning heeft net zo lang bij mij aangedrongen, totdat ik het met Hem eens was. En dan is mijn ervaring geweest, dat het de beste tijden waren om met Christus gemeenschap te hebben in kruis. Dat heeft de zoetste vruchten van Zich geworpen en daardoor wordt dan ook al meer de zekerheid in ons gewerkt: lijden wij hier met Hem, dan zullen wij ook eens met Hem verheerlijkt worden.

Wordt van de Koning gezegd, dat Hij hierboven bruiloft houdt met de uitverkorenen die al tot de grote korenhoop verzameld zijn, eenmaal zal Hij ook ons tot Zich nemen, om ons te brengen ter plaatse waar vele woningen zijn. Dan zijn wij eindelijk thuis, bij Hem, waar het altijd goed is.

Dat God daartoe dit woord dan heilige. Zullen wij het niet vergeten, maar meenemen naar huis: Christus wil mij en u bezitten en bezetten zoals wij zijn. Hij weet wel wat van Zijn maaksel zij te wachten, gedachtig zijnde dat wij stof zijn. Maar Hij wil ons bezitten en bezetten, opdat wij Hem eten en drinken en alzo het goede genieten in vorming tot Zijn hemels Koninkrijk.

Heilige het daartoe God Almachtig, tot zaligheid, uit genade. Amen.

Slotzang: Psalm 32: 6

Zegen.

Gaat voort heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen